

§. 8. Debet autem ad eos ab Episcopis præfata provin- cia, super causis, in quibus temporalem jurisdictionem exer- cent (nisi forte de consuetudine a, aut privilegio, sive jure alio speciali sit appellandum ad alium) appellari.

Censuram Ecclesiasticam, in appellatam prolatam per Episcopum, Archiepiscopum revocare non potest: nisi partibus vocatis, & de causa legitime cognito. h. d.

§. 9. Sententias quoque interdicti, vel suspensionis, seu excommunicationis in appellatam, ab eo, a quo appellatum proponitur, promulgatas, nullatenus b nisi vocatis partibus, & de appellatione legitime cognito, revocent, aut denuncient esse nullas.

Ex quo Archiepiscopus pronuncia verit male appellatum ante sententiam, statim debet causam ad Suffraganeum remittere. h. d.

§. 10. Cum autem ad Rhemensem Archiepiscopum ab audientia Suffraganei sui, super aliqua causa fuerit ante sententiam appellatum; idem Archiepiscopus (postquam de appellatione cognito constiterit, eam minus rationabilem extitisse) causam ad eundem Suffraganeum remittere non postponat.

C A P. IV.

Si Judex requisitus non tradit Apostolos, & postea procedit in causa, non valet processus, nisi renunciatum fuisset appellationi. Joan. Andr.

Idem Innocentius IV.

UT super appellatione ac ejus causa instructio facilius valeat in processu haberi, districte præcipimus, quod ille, a quo appellatur, Apostolos appellanti (juxta tenorem constitutionis nostræ super hoc editæ) tribuat requisitus. Si vero non exhibuerit, extunc si forte in causa procedat (nisi appellationi renunciatum fuerit c) ejus invalidus, & irritus sit processus.

C A P. V.

Judex appellationis inique appellatam ante sententiam remittere debet ad Judicem principalem, & in expensis condemnare, & hoc si principalis Judex non detulerit appellationi: sed si detulerit, non fiet remissio de necessitate. In appellationibus interpositis a definitiva, antiqua jura serventur. Joan. Andr.

Clemens IV. (an. 1267.)

Cum appellationibus frivolis nec justitia deferat, nec sit a Judice deferendum, si Judex inferior appellationem minus legitimam non admittat, eam appellatore nihilominus prosequente, superior de ipsa cognoscens, causam ad priorem Judicem (juxta sanctiones canonicas) sine difficultate remittat, eadem die condemnationem faciens expensarum. Si vero Judex admittat eandem, licet tam appellatio, quam ipsius Judicis delatio a superiore valeant refutari d, quia tamen Judex ipse, quantum in se fuit, a se jurisdictionem abdicavit eandem, appellationi deferens minus juste, totius causæ decisio in superioris est potestate transfusa, nec est illi causa de necessitate ulterius remittenda: salvis iis, quæ super appellationibus post sententiam interpositis sunt statuta.

C A P. VI.

Si appellans intra XXX. dies instanter non petit Apostolos, appellationi renunciat. Si Judex modo debito requisitus illos non tradit, sed postea procedit, non valet ejus processus. Jo. Andr.

a Vid. gloss. in c. fin. de constit. lib. 6. & Ruin. consil. 119. lib. 4. b Dicitur, nullatenus, quid importet, vid. per gloss. in Clem. inf. de ser. pos. & per Grammat. consil. 3. c Ante processum Judicis: quis si post renunciaverit, illa non validaret. Joan. Andr. Petr. de Anchar. Font. d Et ratio, quia culpa alicujus non debet alium plus gravare quam velit. vid. l. si quis plurimum. §. si quis. ff. de leg. 1. Anchar. sicut perjurus non præstat juramentum honoris, sed oneris, ne culpa sua alios gravet. Font.

Bonifacius VIII. (an. 1298. Romæ.)

AB eo, qui appellat, intra triginta dies instanter Apostoli peti debent, & eidem intra dictum tempus a Judice exhiberi: alias præsumitur appellationi suæ renunciare appellans, si eos intra idem tempus petere prætermittat, etiamsi vadat, aut mittat ad appellationem hujusmodi prosequendam.

Illud autem, quod felicis recordationis Innocentius Papa IV. prædecessor noster statuendum decrevit, ut si is, a quo appellatur, Apostolos appellanti non tribuat requisitus, extunc si forte in causa procedat (nisi appellationi renunciatum fuerit) ejus invalidus sit processus: tunc demum obtinet, cum Judex super hoc cum debita instantia, loco & tempore congruo requisitus, eos expresse denegat, vel intra præmissum tempus malitiose, aut negligenter illi tradere prætermittit.

C A P. VII.

Innovata per Judicem post definitivam sententiam, a qua appellatum extitit, revocantur statim per Judicem appellationis, etiamsi ante appellationem fuerint innovata. Attentata vero post appellationem ante definitivam, non revocantur nisi primo de veritate constiterit, nisi post inhibitionem debito modo factam attentata fuissent. Joan. Andr.

Idem.

NON a solum innovata post appellationem a definitiva sententia interjectam, debent semper (exceptis casibus, in quibus jura post sententiam prohibent appellare) ante omnia per appellationis Judicem penitus revocari: sed etiam ea omnia, quæ medio tempore inter sententiam, & appellationem (quæ postmodum intra decendum interponitur ab eadem) contingit b innovari, ac si post appellationem eandem innovata fuissent. Illa vero, quæ post appellationem interpositam ante definitivam sententiam innovantur, donec appellationis causam veram esse constiterit, revocari non debent: nisi Judex appellationis (postquam sibi constiterit per appellationem emissam ex probabili causa fore ad se negotium devolutum) inhibeat canonicæ Judici, a quo appellatum extitit, ne procedat: tunc enim, quicquid post inhibitionem hujusmodi fuerit innovatum, est (licet causa eadem non sit vera) per eundem appellationis Judicem ante omnia in statum pristinum reducendum.

C A P. VIII.

Qui appellat extra judicium, intra decem dies (ex quo scivit gravamen) appellare debet: postea per remedium juris communis audietur, sed non per appellationis remedium. Joan. Andr.

Idem.

Concertationi c antiquæ finem imponere præsentis constitutione volentes: statuimus, ut ab electionibus, postulationibus, provisionibus, & quibuslibet extrajudicialibus actibus (in quibus potest appellatio interponi) quisquis ex eis gravatum se reputans, per appellationis beneficium gravamen illatum desideraverit revocari, intra decem dies (postquam sciverit) si velit, appeller: post decendum vero eidem aditus non pateat appellandi. Sed si per contradictionem debitam, vel alia juris remedia petierit revocari gravamen, ei (dummodo medio tempore his non consenserit) lapsus decem dicitur non obstat.

C A P. IX.

Valer appellatio in scriptis porrecta, licet coram Judice non legatur. hoc dicit Zenze.

Idem.

Appel.

a De intellectu, vide Alex. consil. 89. vol. 1. & Imol. in clem. 1. de causa poss. & pro. vers. nota hominum dictum. b al. contingit. c Vid. Dec. in cap. cum sit Romana. & Perus. in cap. consilium. extr. de appell.

APpellatio a, quam in scriptis Judici (a quo appellare volebas) te porrexisse proponis, non potest ex eo, quod coram ipso lecta non fuerit, rationabiliter impugnari.

C A P. X.

Judex a quo compellere non potest appellatam a gravamine ipsius veritatem probare, licet citare potest ad ipsius revocationem audiendam: qua facta in causa procedere poterit, ejus contumacia non obstante, ac si nunquam appellasset. h. d. Zen.

Idem.

SI b a Judice a quo (propter gravamen, quod tibi proponis illatum) appellas, ad docendum te fore gravatum, & ad audiendam revocationem ejusdem gravaminis (si de ipso docueris) tibi terminus præfigatur. Nec coram eo [cum ipse se id videre habeat] hoc docere, nec etiam tanquam coram Judice [cum per appellationem sit suspensa ipsius jurisdicatio] comparere teneris: nisi ad hoc solum, ut revocationem ipsam audias, si eam duxerit faciendam: alias si non comparueris, & ipse in termino gravamen revocaverit cum effectu, poterit extunc libere in causa procedere, ac si appellatio interposita non fuisset.

C A P. XI.

A collatione Capituli ad Episcopum appellatur, si ut Canonicus interfuit: secus si ut Prælati. h. d. Dominicus.

a De intimatione appellat. vid. Lapum. act. 391. in c. an valeat. & all. 119. incip. quantum. b Vid. Rot. dec. 7. & 74. in novis.

Idem.

Collatione beneficium, quam communiter per Episcopum, & Capitulum in tuum præjudicium factam esse proponis, non a ad ipsum Episcopum [si in ea, ut Prælati interfuerit] sed ad superiorem te oportuit appellare. Alias, si ut Canonicus interfuisset in ea, potuisti appellare licite ad eundem.

C A P. XII.

Per appellationem interpositam a definitiva revocari potest interlocutoria principali negotio præjudicans: alias non. Joan. Andr.

Idem.

Licet ab interlocutoria (per quam pacti, vel præscriptio- nis, aut alia principali negotio præjudicans, vel iudicium nullum reddens, exceptio est repulsa) non fuerit appellatum, si tamen a definitiva [quæ postmodum etiam ultra decendum promulgatur] appellari contingat, potest in appellationis causa ipsam gravamen per interlocutoriam eandem illatum licite per appellationis Judicem emendari. Ubi vero interlocutoria super eo profertur, quod non parat præjudicium negotio principali, vel iudicium nullum reddit, nisi fuerit appellatum ab ipsa, per appellationem a definitiva postea interjectam gravamen illatum nequaquam poterit revocari.

a Vid. Bart. in l. vero. ff. sol. matr. l. socium qui. S. fin. ff. pro soc. Font.

FINIS LIBRI SECUNDI.

SEXTI DECRETALIIUM LIBER TERTIUS.

TITULUS PRIMUS.

DE VITA, ET HONESTATE

CLERICORUM.

C A P. UN.

Clericus joculariam artem per annum exercens, si tertio monitus non desistat, ipso jure perdit privilegium Clericale. Joan. Andr.

Bonifacius VIII. [an. 1298. Romæ.]

Clerici, qui Clericalis ordinis dignitati non modicum detrahentes, seu joculatores seu goliardos faciunt, aut bufones, si per annum artem illam ignominiosam exercuerint, ipso jure a: si autem tempore breviori, & tertio moniti non respuerint, careant omni privilegio Clericali.

a Vid. autent. de sanctiss. Episc. §. Interdicimus. Tom. II.

TITULUS II. DE CLERICIS CONJUGATIS.

C A P. I.

Si Clericus conjugatus ferat habitum, & tonsuram, Clericali privilegio gaudeat, alias non. Joan. Andr.

Bonifacius VIII.

Clerici a, qui cum unicis, & virginibus contraxerunt, sit tonsuram & vestes deferant Clericales, privilegium retineant b canonis c ab Innocent. Papa II. prædecessore nostro editi in favorem totius Ordinis Clericalis. Et cum (juxta Parisiense Concilium) nullus Clericus distringi, aut condemnari debeat a Judice seculari: præsertim declaramus edito, hujusmodi Clericos conjugatos pro commissis ab eis excessibus vel delictis, trahi non posse criminaliter, aut civiliter ad iudicium seculare, nec ab ipsis secularibus Judicibus eos debere personaliter, vel etiam pecunialiter [ne per unam viam concedatur eidem Judicibus, quod per aliam denegatur] ullatenus condemnari. In cæteris H h h autem,

a Vide Conc. Trid. sess. 23. de reform. c. 6. b al. retinent. c Vid. Alex. consil. 8. vol. 1. & Rot. decis. 202. in novis.

autem, vel nisi [ut præmittitur] tonsuram, vel a vestes ferant Clericales, etiam in præmissis eos gaudere nolumus privilegio Clericali.

TITULUS III.
DE CLERICIS & NON RESIDENTIBUS
IN ECCLESIA, VEL PRÆBENDA.
CAP. UN.

Distributiones quotidianæ solum præsentibus, qui intersunt divinis, dari debent, consuetudine non obstante. Et qui aliter illas receperunt, non faciunt illas suas: & idem de distributionibus, quæ dantur pro anniversariis defunctorum. Jo. And. Bonifacius VIII. (c. an. 1298.)

Consuetudinem, quæ in quibusdam partibus inolevit, qua Canonici, & alii beneficiati, seu Clerici cathedralium, & aliarum collegiarum Ecclesiarum, distributiones e quotidianas (quæ alias manualia beneficia, seu victualia nuncupantur, & tantum residentibus tribuuntur) qualitercunque in civitatibus, seu aliis locis [in quibus ipsæ consistunt Ecclesiæ] sint præsentis, licet divinis officiis non intersint, ex integro percipiunt, ac si continue in ipsis Ecclesiis in eisdem officiis deservirent, penitus improbandas: Statuimus, ut distributiones ipsæ quotidianæ in quibuscunque rebus consistant, Canonicis, ac aliis beneficiatis, & Clericis Ecclesiarum ipsarum, qui eisdem officiis in ipsis Ecclesiis adfuerint, tribuantur juxta Ecclesiæ cujuslibet ordinationem rationabilem jam factam, seu etiam faciendam. Qui vero aliter de distributionibus ipsis quicquam receperit (exceptis illis, quos infirmitas, seu iusta, & rationabilis corporalis necessitas, aut evidens Ecclesiæ utilitas excuset) rerum sic receptorum dominium non acquirat, nec faciat eas suas: imo ad omnium restitutionem, quæ contra hujusmodi nostram constitutionem receperit, teneatur.

De distributionibus etiam pro defunctorum anniversariis largiendis idem decernimus observandum.

TITULUS IV.
DE PRÆBENDIS, ET DIGNITATIBUS.
CAP. I.

Ad præsentationem Religiosorum, etiam exemptorum, non debent in Ecclesiis ipsorum Rectores institui, nisi primo tantum eisdem assignentur, unde incumbunt onera subire possint, & congrue sustentari: nec valet contraria consuetudo. Jo. And.

Clemens III. e. (an. 1190. Romæ.)

Suscepti regiminis nos cura sollicitat, ut utilitatibus subditorum in iis præcipue, per quas animarum salutis consulitur, nunc novorum editione jurium, nunc antiquorum innovatione sollicitè providere curemus. Sane fuit olim per sedem Apostolicam provide constitutum, ut dioecesanum locorum ad præsentationem Religiosorum nullum ad aliquam Ecclesiam recipiant, nisi tantum ei de proventibus ipsius Ecclesiæ coram eis fuerit assignatum, unde jura Episcopalia possint solvere, & congruam sustentationem habere. Verum (sicut nobis querela multorum frequens insinuat) Religiosi exempti de proventibus parochialium Ecclesiarum, in quibus jus obtinent patronatus, seu Rectorum præsentatio pertinet ad eosdem, tantum percipiunt annuatim, quod Rectores ipsarum Ecclesiarum non possunt de residuo commode sustentari, & Episcopa-

a Alias, & b Vid. Concil. Trident. sess. 6. de reform. cap. 1. & sess. 21. cap. 3. & sess. 24. cap. 12. c Vid. Decretum, consil. 280. ubi late de his quotidianis distributionibus. d aliter, participant. e In vetustioribus codicibus constanter legitur, Clemens IV. & alit. Per quæ.

lia jura persolvere, ac alia incumbuntia eis onera supportare: propter quod sæpe contingit, quod non inveniantur personæ idoneæ, quæ hujusmodi Ecclesias velint recipere, siquæ frequenter minus idoneis conferantur, ex quo pericula imminent animarum. Nos itaque volentes super hoc salubre remedium adhibere, præsentis decreto statuimus, & mandamus constitutionem hujusmodi quoad omnes patronos a Ecclesiis, Religiosos tam exemptos, quam non exemptos, & alios inviolabiliter observari, consuetudine contraria non obstante.

CAP. II.

Beneficia vacantia in curia alius quam Papa conferre non potest: quod si fecerit, irrita est collatio. Jo. And.

Idem.

Licet Ecclesiarum, personatum, dignitatum, aliorumque beneficiorum Ecclesiasticorum plenaria dispositio ad Romanum noscatur Pontificem pertinere, ita quod non solum ipsa, cum vacant, potest de jure conferre, verum etiam b jus in ipsis tribuere vacaturis: collationem tamen Ecclesiarum, personatum, dignitatum, & beneficiorum apud sedem Apostolicam vacantium, specialius cæteris antiqua consuetudo e Romanis Pontificibus reservavit. Nos itaque laudabilem reputantes hujusmodi consuetudinem, & eam auctoritate Apostolica approbantes, ac nihilominus volentes ipsam inviolabiliter observari: eadem auctoritate statuimus, ut Ecclesias, dignitates, personatus, & beneficia, quæ apud sedem ipsam deinceps vacare contineant, siquis præter Romanum Pontificem quacunque super hoc sit auctoritate munitus, siue jure ordinariæ potestatis ipsorum electio, provisio, seu collatio ad eum pertineat, siue literas super aliquorum provisione generales, vel etiam speciales sub quacunque forma d verborum receperit (nisi ei sit super conferendis eisdem in curia Romana vacantibus specialis, & expressa ab ipso Pontifice summo auctoritas attributa) conferre alicui, seu aliquibus non præsumat. Nos enim si secus actum, seu attentatum fuerit, decernimus irritum, & inane.

CAP. III.

Si Papa beneficia vacantia in curia non conferat intra mensem a die vacationis, illi, ad quos collatio pertinebat, poterunt illa conferre. Jo. And.

Gregorius X. in Concilio generali Lugdunensi.

(an. 1273.)

Statum felicitis recordationis Clementis Papæ prædecessoris nostri de dignitatibus, & beneficiis in curia Romana vacantibus, nequaquam per alium, quam per Romanum Pontificem conferendis, decernimus taliter moderandum, ut ii, ad quos eorumdem beneficiorum, & dignitatum spectat collatio e [statuto non obstante prædicto] demum post mensem a die, quo dignitates, seu beneficia ipsa vacaverint, numerandum, ea conferre valeant. Tantummodo per se ipsos, vel (ipsis agentibus in remotis) per suos Vicarios generales in eorum dioecesibus existentes, quibus id canonice sit commissum.

CAP. IV.

In beneficiis, vel impetrationibus ad beneficia per provisionem usque ad certam summam pensio non debetur. Per Ecclesias civitatis, vel dioecesis non comprehenditur cathedralis: sed per Ecclesias

a Alios casus, quibus exempti subsunt ordinariis, vide infr. eod. cap. 2. de pœn. & rem. per gl. ibi. Phil. Font. b al. ita: verum etiam jus ad ea tribuere vacatura. c Vid. l. jus civile, ff. de justit. & jure. d Proceidit, etiamsi habeatur clausula non obstante quod oporteret expressam mentionem de verbo ad verbum fieri in literis Apostolicis. Petr. de Anch. Dom. & Phil. Font. e Vid. §. fin. in authent. de fil. ante do. instrum. Font.

fas provinciæ metropolitana, & cathedrales reliquæ includuntur. Jo. And.

Bonifacius VIII. [an. 1298.]

Quamvis a plenissima sit alias in beneficiis interpretatio faciendæ, literæ tamen super obtinendis beneficiis impetratæ, debent (cum sint ambitiosæ) restringi. Et ideo si alicui usque ad certam summam provideri mandamus, ei non in pensione, sed in beneficiis Ecclesiasticis tantum volumus provideri: nisi de pensione in nostris literis mentio habeatur expressa. Quanquam sub nomine Ecclesiarum civitatis comprehendatur alias Ecclesia cathedralis: cum tamen alicui de beneficio mandamus in aliqua Ecclesiarum civitatis, vel dioecesis provideri, ad cathedralem Ecclesiam [quam propter ipsius honorem sub hac generalitate nolumus hoc casu includi] se mandatum hujusmodi non extendit. Secus b autem cum mandamus in aliqua Ecclesiarum provinciæ provideri: tunc enim & metropolitana, & cæteræ cathedrales Ecclesiæ includuntur sub tali mandato, cum uberiore hoc casu, quam alio impetranti gratiam facere videamur.

CAP. V.

Impetranti beneficium seculare providetur de beneficio per seculares Clericos usque ad præscriptionem legitimam possessio. Hoc primo Clerico seculari prioratum impetranti simpliciter, non providetur de consueto per religiosos gubernari. h. d. secundo Domin.

Idem.

Cum e de beneficio Ecclesiastico consueto Clericis secularibus assignari, provideri mandatur, de illo debet intelligi, quod tanto tempore ab uno, vel pluribus secularibus Clericis, institutus in eo Rectoribus, extitit continue ac pacifice gubernatum, ut præscriptio legitima sit completa, etiam ante, vel post d Religiosi quandoque ministraverint in eodem. Quando vero scribitur, ut provideatur de aliquo Prioratu alicui Clerico seculari, provideri non potest de Prioratu, qui per religiosos juxta modum præmissum est solitus gubernari: nisi hoc in literis caveatur expresse.

CAP. VI.

Habere personatum cum cura, & Præbendam, cui annexa est parochialis Ecclesia, non est contra Concilium generale. Jo. And.

Idem.

Super eo, quod Præbendas, quibus parochiales Ecclesiæ sunt annexæ e, in quibus spiritualem jurisdictionem secundum Ecclesiæ vestræ consuetudinem approbatam, & sic secundum aliquorum interpretationem curam animarum habetis, simul cum personatibus [quorum aliquibus cura imminet animarum] in eadem Ecclesia obtinetis: vobis (cum hoc generali concilio non obviet) dispensatio necessaria non existit.

CAP. VII.

In impetratione beneficiorum inspicitur data, non presentatio, vel receptio. Jo. And.

Idem.

Eum, cui Canonicatus alicuius Ecclesiæ a sede Apostolica est collatus, licet nondum sit in ea receptus, decernimus in affectatione Præbendæ [juxta suæ provisionis ordinem] omnibus præferendum f, quibus postmodum in ipsa Ecclesia similis gratia est concessa: licet isti primo suas literas præsentaverint, & primo recepti fuerint in eadem.

a Vid. Oldrad. consil. 168. b In antiq. codic. ita: Secus est cum mandamus. c Vid. Clemens. i. tit. de suppl. negl. præl. vers. prioratus. & late Felin. in cap. in nostra ext. de rescriptis. d Vid. cap. fin. de decis. e De ista unione not. Cle. si una de reb. Eccl. non alien. & c. si unire. de excess. præl. de Anc. Four. f Vid. hic Felin. in g. eam te. de rescript. Font.

CAP. VIII.

Per literas Apostolicas non facientes de defectu ordinis mentionem potest impetranti de curato beneficio provideri: ad ordines tamen se faciet proximis temporibus promoveri. Jo. And.

Idem.

Si pro Clericis pauperibus, vel aliis nostras literas, ut eis de beneficiis provideas, etiam si animarum cura sit annexa eisdem, recipere te contingat: ipsis (licet nec in sacris sint constituti ordinibus, nec de defectu ordinum in eisdem literis mentio habeatur) poteris de beneficiis curam habentibus licite providere, nec prætextu dicti defectus tua poterit provisio impugnari. Oportebit tamen, ut ipsi ad ordines, quos requirunt a collata eis beneficia, se faciant in proximis statutis a jure temporibus promoveri.

CAP. IX.

Mandato alterius super provisione faciendæ per Papam impleto, provisio auctoritate Papæ intelligitur esse facta. h. d. secundum Zen.

Idem.

Si eum, super cujus provisione Apostolicæ sedis Legatus in certa Ecclesia suas literas, quibus obtemperatum non fuerat, destinavit, mandamus auctoritate nostra in ipsa Ecclesia in Canonicum recipi, & in fratrem, sibi providei de Præbenda juxta ipsius Legati continentiam literarum: talis receptus hujusmodi nostri auctoritate mandati, non Legati, sed nostra b intelligitur auctoritate receptus. Et ideo est in affectatione Præbendæ omnibus post eum eadem auctoritate receptis, in dicta Ecclesia præferendus.

CAP. X.

Mandatum alternative plures collatores includens, verificatur in primo vacante. In simul vero vacantibus ordo scripturæ servatur. hoc dicit secundum Dominicam. Idem.

Mandato nostro sub ea forma tibi directo, ut alicui provideas de beneficio ad collationem tuam vel alterius pertinenti: de beneficio, quod primo vacabit (siue ad tuam, siue ad illius collationem pertinuerit) ei, pro quo scribitur, providere debebis. Si vero plura beneficia ad tuam, & illius collationem forsitan spectantia simul vacent, tunc scripturæ ordinem servare habebis, ut illi solum provideas de illo beneficio, quod ad te noscitur pertinere.

CAP. XI.

Si Clericus, cui mandabatur provideri de Præbenda primo vacante, negligit petere Præbendam sibi debitam, extincta est gratia. Si autem sibi collatus fuerit Canonicatus, tunc habeat Præbendam, cum nullus est ibi expectans auctoritate Apostolica. Jo. And.

Idem.

Si Clericus, pro quo a sede Apostolica recepisti mandatum, ut ei de Præbenda e proximo vacatura in certa Ecclesia provideres, eumque postea in Canonicum ipsius Ecclesiæ recipi faceres, & in fratrem, Præbendam sibi debitam, quando vacat, petere negligenter omittat: aliam postmodum in ipsa Ecclesia vacaturam nequibit prætextu dicti mandati petere, nec tu de ipsa sibi poteris providere, cum facta ei gratia per ipsius negligentiam sit extincta. Verum si præfatus Clericus fuisset auctoritate Apostolica effectus ab initio Canonicus in Ecclesia prælibata: tunc, (cum remanserit in ea Canonicus) dicta negligentia non obstante, ac per consequens ratione Canonicatus sit in alia Præbenda nulli alii de jure debita cæteris præferendus, petere poterit

H h h 2

a Vid. Conc. Trid. sess. 22. de reform. c. 4. b Vid. l. si servus, ff. de her. inst. & l. unum ex familia ff. de leg. 2. c Vid. c. cum in Ecclesia infr. eod. & l. petens C. de pati. infr. de consec. Eccl. c. 1.